

Mál nr. 383/2019**M og
V vegna ábyrgðartryggingar sveitafélagsins A****Ágreiningur um bótaskyldu vegna sandfoks frá bifreiðastæði.****Gögn.**

Málskot, móttækið 06.11.2019, ásamt fylgiskjöllum 1-6.

Bréf V, dags. 15.11.2019, ásamt fylgiskjöllum 1-2.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 28.01.2020, ásamt fylgiskjöllum 1-18 auk myndbandsupptöku.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M geri kröfu vegna tjóns sem hlotist hafi af sandfoki af bifreiðarstæði í eigu A, en A sé með ábyrgðartryggingu hjá V. Tjón M vegna þess sé tvíþætt, annars vegar hafi þau orðið fyrir miska vegna skertra lífsgæða, en hins vegar fyrir fjárhagslegu tjóni vegna viðhalds og endurnýjunar muna vegna sandfoksins. Umrætt stæði, sem sé á móti fasteign M, hafi verið í notkun frá árinu 2008 en þrátt fyrir það ekki verið fullklárað. Þegar bílar aki um bifreiðastæðið þyrlist upp sandur og ryk og berist að fasteign M og hið sama gerist í norðanátt. Umrætt sandfok kalli á töluvert meiri þrif en eðlilegt geti talist en jafnframt á aukið viðhald á fasteign M auk þess sem bifreiðar í eigu M hafi orðið fyrir skemmdum vegna þessa. M hafi verið í samskiptum við forsvarsmenn M á árunum 2013 og 2015 vegna málsins, auk þess sem þáverandi bæjarstjóri hafi sótt þau heim til að skoða ástandið. Þá hafi þau kvartað við Heilbrigðiseftirlit Suðurnesja sem hafi metið kvörtun þeirra réttmæta. Samkvæmt framansögðu sé ljóst að tjón M sé að rekja til vanrækslu A og vísa M jafnframt til ákvæða byggingarreglugerðar og reglugerðar um hollustuhætti máli sínu til stuðnings.

Í svari V til nefndarinnar er rakið að umrædd vátrygging taki aðeins til líkamstjóns eða skemmda á munum. Engin gögn, matsgerðir eða annað liggi fyrir er sýni fram á tjón M eða orsök þess. Sé því ósannað að M hafi orðið fyrir líkams- eða munatjóni sem rakið verði til starfsemi A. Þegar af þeirri ástæðu sé bótaskylda ekki fyrir hendi. Breyti engu þar um þó M gætu sýnt fram á óþægindi vegna sandfoks enda taki vátryggingin ekki til fjártjóns sem rekja megi til óþæginda eða kostnaðar við þrif. Þess utan sé ósannað að sandfok stafi frá umræddu bifreiðastæði enda séu fjölmörg önnur malarsvæði í nágrenni við fasteign M. Þá hafi tilvísun M til ákvæðis byggingarreglugerðar ekkert vægi, enda hafi umrædd reglugerð ekki tekið gildi fyrr en árið 2012. Að auki bendi ekkert til þess að A hafi brotið gegn tilgreindu ákvæði reglugerðar um hollustuhætti sem kveði á um að eigandi eða umráðamaður húss eða mannvirkis skuli halda eigninni hreinni og snyrtilegri ásamt tilheyrandi lóð og girðingum, þannig að ekki valdi öðrum ónæði. Ekkert liggi fyrir annað en að A hafi hirt vel um bifreiðastæðið, og jafnframt vætt stæðið í þurrkatíð til að takmarka mögulegt ónæði af ryki. Á grundvelli framangreinds hafnar V því að bótaskylda sé til staðar.

Í viðbótarathugasemdum sínum til nefndarinnar byggja M á því að það sé hafið yfir allan vafa að tjón hafi hlotist af umræddu sandfoki, enda fráleitt að ætla að svo mikið magn sands, sem berist bæði inn í fasteign þeirra og á ytra byrði hennar, valdi ekki tjóni. Enn fremur sé augljóst að umrætt sandfok stafi frá bifreiðastæði A en ekki öðrum svæðum, sem auk þess að vera meira og minna gróin, séu í töluverðri fjarlægð frá fasteign M. Til sönnunar á tjóni sínu leggja M m.a. fram bréf húsasmíðameistara sem hafi komið að endurbótum á fasteign þeirra auk tilboða í viðgerðir á bifreiðum þeirra, og beri tilboðin með sér að um sé að ræða viðgerðir vegna sandfoks. Þá er vakin athygli á því að það séu aðeins vinstri hliðar umræddra bifreiða sem þarfnist viðgerða, en það sé sú hlið sem snúi að umræddu bílaplani þegar bifreiðunum er lagt við fasteign M. Þá er rakin viðhaldsaga fasteignar M vegna umrædds sandfoks, en M hafi m.a. þurft að skipta um gler og hurðar á þeirri hlið fasteignarinnar sem vísi að bifreiðastæðinu. Þá hlið hafi jafnframt þurft að mála árlega frá því bifreiðastæðið var tekið til notkunar. M áréttar einnig þá afstöðu sína að rétt sé að vísa til áðurnefndrar byggingarreglugerðar, enda hafi deiliskipulag vegna svæðisins fyrst verið samþykkt árið 2012. Jafnframt sé augljóst að A hafi brotið gegn ákvæði reglugerðar um hollustuhætti. Enn fremur er

tekið fram að krafa M lúti aðeins að því að fá bótaskyldu V viðurkennda og því sé ekki þörf á að sýna nákvæmlega fram á umfang tjónsins. Óumdeilt sé að sandfok hafi stafað frá bifreiðastæðinu árum saman og hafi A verið fullljóst um það tjón sem fokið olli M.

Álit.

Samkvæmt skilmálum þeirrar vátryggingar sem hér um ræðir tekur hún, samkvæmt 2. gr., til skaðabótaábyrgðar vegna líkamstjóns eða skemmda á munum, sem stafa af starfsemi A. Af ljósmyndum þeim sem M hafa lagt fyrir nefndina og eru t.a.m. af gluggakistu, gasgrilli, útihúsgögnum, ytra gluggaumbúnaði og bílrúðu, má ráða að töluverður sandur hefur borist á þessa hluti. Umræddar ljósmyndir sýna þó ekki fram á tjón á þessum munum, umfram það ónæði og óþægindi sem sandurinn, og þrif vegna hans, hafa í för með sér. Hvað varðar ódagsett bréf húsasmíðameistara, sem einnig liggur fyrir nefndinni, og lýtur að ástandi glugga, hurða, þakkantar, bílskúrshurðar og sólpalls, þá verður ekki litið framhjá því að umrædds gagns var einhliða aflað af M og verður sönnunargildi þess ekki lagt að jöfnu við t.a.m. skýrslu dómkvadds matsmanns. Þá hafa verið lagðar fyrir nefndina ríflega 40 greiðslukvittanir sem sýna fram á kaup nánar tilgreinds einkahlutafélags, sem virðist í eigu annars málskotsaðila, á m.a. terpentínu, málningu, pallaolíu, penslum og bílabóni og ná til um tíu ára tímabils. Verður ekki talið að umræddar kvittanir feli í sér sönnun á munatjóni M vegna sandfoks. Hvað varðar svo tilboð í málun fasteignar M auk tilboða í sprautun fjögurra bifreiða sem virðast allar í eigu áðurnefnds hlutafélags, verður heldur ekki ráðið af þeim gögnum hvort og þá með hvaða hætti skoðun og mat á þessum munum hafi farið fram. Samkvæmt öllu framansögðu verður því ekki talið að M hafi tekist að sýna fram á með fullnægjandi hætti að þau hafi orðið fyrir munatjóni er viðeigandi vátrygging taki til, en sönnunarbyrði um það hvílir á þeim sem telur sig hafa orðið fyrir tjóni. Eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni er því óhjákvæmilegt að hafna kröfu M.

Niðurstaða.

M eiga ekki rétt til bóta úr ábyrgðartryggingu sveitafélagsins A hjá V.

Reykjavík, 11. febrúar 2020.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.